

„To tvé auto za to vlastně trochu může. Vždycky jezdíme tvým, a Connie si smutně hnije u mě před domem. Když ji nastartuju, hned si vzpomenu, že ji chci zrenovovat. A až si na to vzpomenu příště, možná s ní nakonec opravdu zajedu do garáže a pustím se do toho.“

„Connie?“

„Každé auto by mělo mít jméno.“

„Ne, nemělo.auta nemají mít jména a ty nemáš páru, jak ji... to auto zrenovovat. Osobně si myslím, že jsi tu kraksnu dotáhl domů, a teprve když jsi vzal do ruky klíč, uvědomil sis, že to nebude záležitost třiačtyřiceti minut jako v tom televizním pořadu *Opravná vraků*,“ řekl Porter.

„V tom pořadu normálně lžou. Měli by lidem říct, jak dlouho to ve skutečnosti trvá.“

„Mohlo by to být horší. Taky ses mohl zamilovat do *Jak se staví sen* a nabýt dojmu, že si za chvilku přestavíš celý barák.“

„To je pravda. Ale tam ten barák nejdřív za dvaadvacet minut srovnají se zemí, aby se jim investice několikanásobně vrátila. Kdybych to takhle udělal s jedním nebo dvěma domy, měl bych prachy, abych si nechal zrenovovat auto. Hele, tamhle je Clair...“

Podlezi pod žlutou páskou ohraničující místo činu a pokračovali ke břehu laguny. Clair stála vedle teplometu s mobilem u ucha. Když je uviděla, kývla hlavou ke břehu, zakryla rukou mikrofon telefonu a řekla: „Myslíme si, že je to Ella Reynoldsová.“ Pak se vrátila k hovoru.

Porterovi se sevřel žaludek.

Ella Reynoldsová byla patnáctiletá dívka, která se ztratila před třemi týdny. Naposledy ji viděli po škole nedaleko Logan Square, když vystupovala z autobusu asi dva bloky od domu. Rodiče její zmizení nahlásili okamžitě a ani ne o hodinu později už běžela zpráva na informačním a komunikačním systému hlášení únosu dítěte známém pod zkratkou AMBER. Nebylo to k ničemu. Policie nedostala jediný tip, který by k něčemu vedl.

Nash vykročil k vodní ploše a Porter hned za ním.

Laguna byla zamrzlá.

Na ledu u břehu stály čtyři oranžové kužely rozmístěné do obdélníku, mezi kterými byla natažená žlutá páska. Uvnitř obrazce někdo z ledu odmetl sníh.

Porter váhavě šlápl na led a poslouchal, jestli se zpod podrážky neozve výmluvné praskání. Bez ohledu na to, kolik nohou tu před ním přešlo, cítil nervozitu, protože teď tady kráčel on.

Když se Porter posunul a podíval se dolů, spatřil dívku. Led byl čirý jako sklo.

Dívala se prázdnýma očima přímo nahoru.

Pokožku měla strašně bledou s lehkým modrým nádechem, který nebyl jen kolem očí. Tam se kůže zbarvila do tmavě fialové. Rty měla pootevřené, jako by chtěla něco říct. Slova z nich ale už nikdy nevyjdou.

Porter si klekl, aby se podíval lépe.

Na sobě měla červený kabát, černé džíny, bílou pletenou čepici a k ní spárované rukavice. Na nohou pak cosi, co vypadalo jako růžové tenisky. Ruce jí plavaly volně podél těla, ale nohy měla skrčené pod sebou a postupně se ztrácely v temné hlubíně. Těla se ve vodě obvykle nafoukla, ale takový chlad dokázal naopak tělo výborně uchovat. Porter by dal přednost nafouklé variantě. Když mrtvolky tolik nepřipomínaly lidi, bylo snazší vypořádat se s pohledem na ně a vyhodnotit situaci. Nebylo v tom tolik emocí.

Tato dívka vypadala jako čísi dítě, bezbranné a ponechané osudu pod skleněnou příkrývkou.

Nash se postavil za něj a pohledem přelétl stromy na druhé straně vodní plochy. „V roce osmnáct set devadesát tři se tady konala světová výstava. Na druhé straně laguny vybudovali japonskou zahradu. To je celá ta zalesněná plocha. Když jsem byl ještě děcko, otec tam se mnou chodil. Tvrdil, že během druhé světové to šlo do kopru. Myslím, že jsem někde četl, že se našly